

POSELSTVÍ POSVÁTNÉHO SYNODU
PRAVOSLAVNÉ CÍRKVE V ČESKÝCH ZEMÍCH A NA SLOVENSKU
PASCHA KRISTOVA 2024

Důstojní otcové, drazí bratři a sestry:

VSTAL Z MRTVÝCH KRISTUS!

Kristus vstal a padli démoni! Smrt je přemožena! Vládne nekonečný život!

Víra v Kristovo Vzkříšení je základem naší křesťanské víry. V případě tohoto úhelného kamene věrouky se nám jistě nejedná jen o souhlas s pravoslavným dogmatem. Jde tu o osobní přisvojení Kristova Vzkříšení čili o vědomí, že kvůli mně šel Kristus na kříž a kvůli mně přemohl smrt, kvůli mně vstal z mrtvých. Moje hříchy jsou zahlazeny, moji smrt Kristus potřel, můj život se otevírá vstříc věčné blaženosti v nebeském Království. Ano, jsem v Pánu Ježíši zachráněn pro nikdy nekončící společenství se svým Bohem, Stvořitelem a Spasitelem, milovaným Ježíšem Kristem.

Teprve když začneme takto osobně v nitru i ústy vyznávat svou víru v Kristovo Vzkříšení, začne tato víra měnit naše životy. Postupně pronikne do celé lidské osobnosti, promění naše myšlení i chování. Opravdový věřící se pak obává už jen jediného: aby něčím nezarmoutil Pána, aby svou neopatrností nepřišel o tu blahodát', kterou dostává, nebo dokonce nepřišel ve zmatku světa o lásku, která ho spojuje s Kristem a s jeho obětí za naše nesčetné hříchy.

Byli jsme Kristem osvobozeni z pout hříchů, bylo za nás zapláceno drahé výkupné (1 Kor 6,20) z moci smrti, která nás naší vinou a kvůli našim hříchům uchvátila. Dobrovolná smrt Krista na kříži nebyla důsledkem Boží spravedlnosti, ale plodem Jeho bezmezné lásky. Svatý Řehoř Teolog zdůrazňuje: „My jsme potřebovali Boha vtěleného a zabitého, abychom získali život“. A hned nato zvolává: „Nic není podobné zázraku naší spásy: několik kapek krve obnovilo celé lidstvo!“ (Homilie na Paschu 45, 28-29). Církev nás vede cestou posilování víry, aby nás spojila s Kristem a my tím poznali Boha, který poslal na svět svého jednorozeného Syna, abychom skrze něho měli život (1 Jan 4, 9). Pak si Ho jistě zamilujeme. Naše láska k Pánu Ježíši by měla být nakonec tak mocná, že bychom cokoliv podstoupili, na jakoukoliv oběť přistoupili a všechno podnikli, jen abychom milovaného Pána neztratili a naši vzájemnou lásku nezradili.

Tak vzniká mezi námi a Ježíšem Kristem pouto, které nikdo nemůže roztrhnout, pokud to neučiníme my sami svou lhostejností, duchovní nedbalostí, nezájmem o Boží přikázání, službou nečistým vášním a pácháním hříchů bez pokání a bez snahy napravit svůj život, aby se Bohu líbil.

Svatý apoštol Pavel o tom v Písmu svatém píše: „Kdo nás odloučí od lásky Kristovy? Snad soužení nebo úzkost, pronásledování nebo hlad, bída, nebezpečí nebo meč?“ Nic takového! Protože ... „ve všem slavně vítězíme mocí Toho, který si nás zamiloval. Jsem si jist, že ani smrt ani život, ani andělé ani mocnosti, ani přítomnost ani budoucnost, ani žádná moc, ani výšiny ani hlubiny, ani co jiného v celém tvorstvu nedokáže nás odloučit od lásky Boží, která je v Kristu Ježíši, našem Pánu.“ (Řím 8,35 a 37-39) Není nic a nikdo tak silný a mocný, aby nás dokázal odtrhnout od Krista.

Nic z tohoto, co je ve vesmíru, žádná síla ve světě materiálním ani duchovním, nemá už tu moc uchvátit naše duše. Při oddělení duše od těla se už nikdo a nic nedokáže zmocnit duše, která tažena poutem lásky pospíchá za milovaným Pánem.

Pán přemohl smrt, zničil zkázonosnou moc hříchu a nás skrze vzájemnou lásku činí účastníky svého vítězství. Kristova láska nemá hranic. Rozhojňujme tedy i naši lásku a vděčnost vůči Pánu Ježíši. Láska a vděčnost jsou podstatou oslavy Kristovy Paschy.

Jestliže jsme nápravou svého života, plněním přikázání a postní zdrženlivostí v pústu očistili svá srdce a mysl, vidíme dnes duchovními zraky světlo Vzkříšení, které je světlem jeho bezmezné lásky k nám. V závěru pústu nám církev kladla před oči obraz této jeho lásky, když jsme na Velký pátek hleděli na jeho Kříž. Pán byl ochoten na všechno přistoupit a jakékoliv ponížení a utrpení podstoupit, a dokonce i smrti se vydal – vše kvůli nám. Hledíme-li čistým srdcem na takovou lásku, pocítíme ve svém nitru touhu na ni odpovědět. S díky a slzami vděčnosti se klaníme pod křížem našeho Pána a zároveň se naše nitro plní radostí a lehkostí z jeho Vzkříšení.

Připomeňme staré křesťanské přesvědčení, že Kristus vstal z mrtvých, abychom spolu s ním vstali z mrtvých i my, čili byli probuzeni ze spánku smrti k životu, protože naše místo je v Kristu na nebesích na trůnu. (Ef 2,4-8) A myslí se tím nejen výhled na budoucí všeobecné vzkříšení, ale také naše účast na Kristově Vzkříšení už tady a teď. Upřímná víra, hluboké pokání, pokora, poznání Boha, který se nám v Kristu zjevuje, a naše odpověď na jeho lásku – to je přece duchovní zmrtvýchvstání. Byli jsme dříve mrtví pro život v Bohu a nyní jsme živí s Kristem navěky!

A na našich životech už vidíme záři Kristova Vzkříšení. Podobně jako jeho ponížení a prohra, jak se to zdálo lidským očím, se staly ve skutečnosti povýšením a vítězstvím, tak to Bůh činí i v našich životech. Pod dotekem paprsku Božství se každá prohra stává vítězstvím. Pokorné přijetí svého údělu, ba i sama smrt v Kristu znamená vstup do Kristova Zmrtvýchvstání. Naš kříž proměňuje Pán v naše vzkříšení. Ponížení mění v povznesení. Naši nemoc používá ke zjevení své síly (2 Kor 12,9). I přes naši slabost září na nás Boží sláva.

KRISTUS VSTAL Z MRTVÝCH! CHRISTÓS VOSKRÉSE!

† Rastislav

arcibiskup prešovský,
metropolita českých zemí a Slovenska

† Michal

arcibiskup pražský a českých zemí

† Jiří

arcibiskup michalovsko-košický

† Izaiáš

biskup šumperský,
správce olomoucko-brněnské eparchie